

Ali more tak plemenit človek, ki hoče le veselje napravljati drugim, biti drugačen kot — dober človek?
(Paillettes d'or.)

6. Oče in sin.

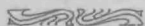
V jeseni 1. 1880. je bil v neki občini svet misijon. Vsi župljani so se ga pridno udeleževali. V majhni podružnici, uro hoda od župnijske cerkve, je živel star mož, ki bi se bil tudi rad udeležil sv. misijona. Pa ni mogel v cerkev, ker je bil hrom; pot je bila pa tudi tako slaba, da bi se dobri mož tudi z vozom ne bil mogel pripeljati do cerkve.

Radi tega je bil poštenjak tako zelo žalosten, da se je jokal. Ko vstopi njegov sin, krepak, mlad mož, in zagleda očeta jokajočega, se prestraši in vzklikne: „Oh, oče, kaj pa vam je? zakaj jokate?“ Stari oče mu potoži, da bi se tako zelo rad udeležil misijonske pobožnosti, pa se je ne more, ker je ves hrom.

Dobri sin odgovori: „No, oče, če ni drugega kot to, potlej je pa lahko pomagati. Ko sem bil še deček, ste me vi večkrat nesli v cerkev, zdaj, ko sem velik in močan, vas pa jaz ponesev v cerkev, dragi moj ata!“

In res je nesel dobri sin svojega ljubega očeta vsak dan v cerkev in nazaj domov, dokler je trajal misijon. In koliko koristi imajo taki goreči kristjani od svetega misijona, si lahko sam misliš.

Prišla mi je tale misel: Dober oče, dober sin, pridruži se jima še ti kot tretji!

Kako smo praznovali sv. Tri kralje.

Mselej sem vesel, kadar se spomnim svojega doma in svoje rojstne vasi. Srce mi hoče tja nazaj med brate in sestrice. Kako je pa tam tudi lepo, lepo in veselo vedno — posebno pa še na praznik sv. Treh kraljev!

Ta dan smo vstali vsi samosrajčniki prav zgodaj. Oblekli smo se in umili sami; nobene postrežbe nam ni bilo treba — še celo jokal ni nobeden.

Ko smo bili opravljeni, smo sedli okoli peči, odmolili jutranjo molitev in potem smo dobili zajtrk. Mati so nam prinesli kave; a namesto navadnega kruha smo dobili vsak en kos črnega in en kos belega poprtnjaka. Mati so ga nam položili na glavo, želeč, da zraste vsakdo izmed nas čez leto vsaj toliko, kolikor segata oba kosa. To je bilo veselja in smeha brez konca in kraja tisto jutro!

Po zajtrku so pa stopili oče k veliki omari, pa so vzeli iz nje podobe sv. Treh kraljev in so jih postavili v jaslice tako, da sta bila dva kralja že v hlevu, a eden je bil ravno med vrati. Nad hlevca pa so pripeli svetlo zvezdo z dolgim repom. Potem se je pa zbrala vsa družčina, in zapeli smo tisto priljubljeno:

Kralji sveti so prispeli
iz dežele Jutrove...

Potem smo odšli proti cerkvi. Tam smo se vstopili otroci pred jaslice in smo zamišljeno zrl božje Dete in njegovo sveto Mater. Po svetem opravilu smo krenili takoj domov. Sedli smo okrog jaslic in smo se pogovarjali o božjem Odrešeniku in o sv. Treh modrih.

Popoldne so pa prišli sosedje s svojo deco, stare mamice in priljubljeni dedje. Čas je potekal hitro. Med petjem in pripovedovanjem starodavnih povesti se je zvečerilo. Gostje so polagoma odhajali.

Po večerji smo pa zapeli še par božičnih pesmi, da se nam je topilo srce radosti. Še danes mi doni v duši in v srcu melodija one prisrčne pesmi, ki doni združena s svetimi mislimi na ta večer iz toliko svežih otroških grl:

Dvanajst bo ura bila,
bo kmalu polnoči,
Marija bo rodila
Zveličarja ljudi...

Potem smo odmolili večerno molitev, voščili očetu in mamici lahko noč in odšli k počitku...

Gnjevoš.

